

Preek n.a.v.
Mattheus 27: 5a
Het gescheurde voorhangsel
door

Ds. J .H.Th Rappard

1925- 1927
predikant te
Dinteloord en Prinsenland

HET GESCHEURDE VOORHANGSEL.

Zingen Psalm 65 : 1
Lezen Wet des Heeren
„ Hebr. 10 : 11 - eind.
Zingen Psalm 27 :3, 7.
„ „ : 5 .
„ „ 65 : 5.

Wederom worden wij in deze lijdensweken in het bijzonder bepaald bij het grote gebeuren bij en om Calvariëns kruistop, het lijden en sterven van den, Zone Gods Jezus Christus; het, hoe, en, waarom en waartoe.

Van dat al is héél het Woord Gods *vol*, het Nieuwe, maar niet, minder het Oude Testament.

't Is daarmee zoals een Kerkvader zegt, dat men het Oude Testament niet anders lezen kan, dan als ware het geschreven door het bloed van Christus. Immers de Schrift kan niet gebroken worden, daar is een onlosmakelijk verband.

De gouden draad der Godsopenbaring loopt, van het eerste hoofdstuk van Genesis tot het laatste van de Openbaringen van Johannes.

Overal ontwaart het ontsloten zielsoog de zwarte donkere schaduw van het kruis, doch zeker niet minder, de heerlijkheid Gods in Christus geopenbaard, en toebedeeld aan Zijn strijdende Kerk hier op aarde.

Mochten wij door Gods genade ook iets, van die heerlijkheid verstaan voor onze ziel in het overdenken van Mattheüs 27 : 5a:

En zie, het voorhangsel des Tempels scheurde in tweeën, van boven, tot beneden.

Laat ons aan de hand van Gods Woord nagaan:

1e. Wat dat voorhangsel was.

2e. Wat dit, wonder beduidde.

3e. Wat het gescheurde voorhangsel tot ons te zeggen heeft.

Wanneer wij willen trachten de vraag te beantwoorden wat dat voorhangsel was, moeten wij noodzakelijk terug tot het Oude Testament.

t. Voert ons in den geest naar den tabernakel onder Israël, door den Heere gegeven.

Als het volk tot het offer kwam in den voorhof kon het wel den blik laten weiden in het Heilige, alléén toegankelijk voor de bedienaars van het Heiligdom.

Niet echter vermochten, zij te zien in het Heilige der Heiligen, waar oudtijds stond de ark des Verbonds, met het gouden verzoendeksel waarop de engelen met de vleugelen naar elkander toe ziende naar beneden als wilden zij inzien in die verborgenheid, in dat mysterie, dat een heilig God wonen wilde onder een in zichzelf onheilig zondaarsvolk.

Daar was de heerlijkheid des Heeren, en wie, wie kan er wonen bij een verterend vuur, wie verkeren bij een eeuwigen gloed?

Daar had die eeuwige God woning willen maken om in liefde en gunst onder zijn Israël te zijn. Maar Hij dien de hemel der hemelen niet kon bevatten, woonde in de donkerheld.

Immers gij weet, hoe daar het voorhangsel was.

Afgesloten was deze plaats voor het volk, zelfs voorde priesters die stonden voor het aangezicht Gods.

Voorwaar, dit alles had een zeer rijke en diepe betekenis. Als zondige mensen konden en mochten zij niet naderen tot den heiligen God.

Zelfs de hogepriester was in zichzelf aangezien daartoe onwaardig. Alleen eenmaal per jaar op den groten Verzoendag mocht hij naderen, omgeven dooreen wolk van wierook, opdat hij niet ongedekt in de tegenwoordigheid van de heiligheid Gods zijn zou; voor zich uit dragend het bloed der verzoening, om het te sprenkelen voor de zonden van het volk.

Over dat voorhangsel vinden wij geschreven in Exodus: Daarna zult gij een voorhangsel maken van hemelsblauw, en purper

en scharlaken en fijn getweerd linnen. Van het allerkunstigst werk zal men dat maken met Cherubim. En gij zult het ophangen aan vier pilaren van sittimhout met goud overtoegen; hunne haken zullen van goud zijn staande op vier zilveren voeten.

En gij zult het voorhangsel onder de haakskeus hangen; en gij zult de ark der getuigenissen aldaar binnen het voorhangsel brengen.

En dit voorhangsel zal u een scheiding maken tussen het heilige en het heilige der heiligen.

Van datzelfde voorhangsel is later sprake in den tempel van Salomo, dien van Zerubabel en hier in den tempel van Herodes, tijdens 's Heeren omwandeling op aarde.

Als een groot kostbaar bewerkt kleed of gordijn hing het van de zoldering neder tot op den grond, scheiding makende tussen het heilige en het heilige der heiligen, scheiding makend tussen God en Zijn Israël.

In dat alles ligt veel opgesloten lezer.

Verstaat gij dat voor Israël, voor Uzelf?

Hebt gij al eens met een geopend en verlicht zielsoog op dat grote voorhangsel mogen zien?

Zijn de werkzaamheden des harten daar reeds bij bepaald geworden? Dat is zoo nodig, voor u en voor mij!

En als gij daarop antwoorden mocht, dan is het zulk een beschamend antwoord, is het niet?

Dan komt gij als staande voor Gods aangezicht te belijden: Ja, Heere, dat voorhangsel dat hangt daar om mijne zonden, meer nog 't zijn mijne zonden. Mijne zonden en de ongerechtigheden in gedachten, woorden en werken tegen u hebben dat voorhangsel geweven. Ik kan nu niet in Uw tegenwoordigheid verkeren. Afgesneden van den wortel des levens, weg gestoten van U den boom des levens, blind voor U.

Uit mijzelf een onmogelijkheid om dat voorhangsel weg te schuiven. Zelfs mijn beste werken voor U kunnen dat niet, mijn gerechtigheid en wijsheid, mijn tranen en verzuchtingen, vermogen dat niet. Gij Heere, moet Uw vriendelijk aangezicht voor mij

verbergen, vanwege mijn aangeboren en daadwerkelijke zonde. Hoe is het mogelijk, dat gij, al is het achter het voorhangsel in gunst en genade nog bij mij wonen kunt en wilt.

Welk een voorrecht lezer als zulks de taal uws harten wezen mag, de sprake voor Gods aangezicht in oprechtheid en waarheid.

Als Israël in zijn naderen stond in den voorhof, en door het heilige zijn blik liet rusten op dat voorhangsel dan zagen zij daarop volgens Ex: de Cherubim. Dan werden zij ergens aan herinnerd lezer en wij met, hen.

Want die Cherubim, die engelen doen ons denken aan het Paradijsgebeuren:

En Hij dreef den mens uit en stelde, Cherubim tegen het oosten van den hof van Eden, en een vlamdend lemmer eens zwaards dat zich omkeerde om te, bewaren den weg van den boom des levens.

't Voert hen terug tot dat verbroken werkverbond tot die wegstoting van den boom des levens.

't Is de doorsnijding van den band met hun Schepper en Formeerder en 't bepaalt bij, dien diepen val in Adam. 't brengt hen tot die wortelzonde in dien eersten mens. Daar ligt reeds het leven verbeurd.

Vandaar die onmogelijkheid dat zij uit zichzelf en uit hun eigen werk en door een eigengerechtigheid weer in een verzoende betrekking met, God kunnen komen.

Dat is dus alles wel een goddelijk onderwijs, een ontdekkend onderwijs, een verootmoedigend onderwijs. Dat voorhangsel in zijn diep zinrijke betekenis moest Israël verwekken tot een heiligen schrik, 't moest er hen van afbrengen om uit de werken der wet voor God gerechtvaardigd te worden.

't ,Was het onderwijs in het stuk hunner ellende en geestelijke onmacht.

En daarom ging er van dat voorhangsel zulk een sprake uit: Gij kunt tot Mij niet naderen.

Een vleselijk Israël verstond dit niet. Een uitwendig godsdienstig mens verstaat het nog niet.

Van nature willen wij er niet van weten om zondaar te worden voor God, willen wij er niet aan, dat al onze gerechtigheden voor God blinkende zonden zijn. Wij willen niet om niet gerechtvaardigd en behouden en gezaligd worden. Altijd zelf iets toe en bij brengen een verdienste zoeken in ons zelf, een grond maken van wat uit den mens opkomt, een zien op bevindelijk en gestaltelijk leven en niet zien op het gesloten voorhangsel.

Het voorhangsel zou er nooit geweest zijn, indien het verbond dat de Heere in Adam met den mensheid had aangedaan niet verbroken was. Zoo zullen wij iets moeten leren kennen van, het voorhangsel onzer zonden, dat ons scheidt van God, anders kunnen wij nooit iets vatten van het wonder dat in ons tekstwoord beschreven staat.

Wij doen nooit anders en kunnen nooit anders doen dan dit voorhangsel nog meer versterken of wilt gij: dan de kloof nog dieper maken, de afstand tussen God groter, de verwijdering verder, waar God alle dagen vreselijk toornet over aangeboren en, daadwerkelijke zonden.

Daarom spreekt dat alles tot Israël en tot ons van Gods heiligheid, dat de mens buiten hartveranderende genade te doen krijgt met een heilig God, voor Wien geen bestaan mogelijk is.

Wat is er veel opwinding ook in het geestelijke; de tijd van lichtzinnige oppervlakkigheid en oppervlakkige lichtzinnigheid, drukt zijn stempel kennelijk ook op veler zoogenaamd godsdienstig leven.

Een roemen in de genade, zonder dat iets werd gekend van het recht. Een preken over leven, waar nimmer ontdekking werd gevonden aan dien staat van dood door zonden en misdaden.

Een denkbeeldig reizen naar de Godstad, zonder een worstelen door de woestijnen des levens.

Een willen verkeren in dat heilige der heiligen, terwijl te voet nog nimmer den voorhof betrad.

Is het U al bang geworden vanwege dat voorhangsel? Zo bang, dat het Woord des Heeren bij Jesaja als rechtstreeks tot u gericht werd: Uwe ongerechtigheden maken een scheiding tussen

ulieden en uwen God, en uwe zonden verbergen het aangezicht van ulieden dat, Hij niet hoort?

Ziet, daartoe moet het komen willen wij iets verstaan van de betekenis van dat voorhangsel.

Laat ons daarom niet spotten, en spelen en lichtvaardig denken over onze zonden, over onzen staat en toestand voor de eeuwigheid. Vreselijk zal het dan, zijn om te vallen in de hand van een levend God.

Onbeschrijfelijk menende in te gaan en dan niet te kunnen. Te komen voor een gesloten deur of, in het beeld van den tekst voor, een ongescheurd voorhangsel, dat een eeuwige scheiding maken zal tussen God en den zondaar.

Vervulle dat voorhangsel ons met vrezen en beven doe het ons afzien van elk werk tot zelfverbetering en zelfheiliging, ontneme het ons maar alle gronden en vonden en doe het ons roepen om genade en geen recht!

Zeker van nature zijn *wij* blind voor dat voorhangsel dan beangst, ontzet en verschrikt het ons niet. Maar nu is de Heere een God die machtig en gewillig is om ogen der blinden te openen.

Daarom kan een in den aanvang ontdekt volk ook maar niet dadelijk de vertroosting putten uit ons tekstwoord. Zij komen er zoo vóór te staan!

Vandaar die zelfbeschuldiging, die zelfaanklacht, die zelfveroordeling, dat belijden: Heere, rechtvaardig verdiend, om voor eeuwig uit Uw tegenwoordigheid verbannen te worden. Wat is er in mij, dat Gij nog, naar zulk een als ik ben zou willen omzien, en toch dat niet kunnen aflaten, staande in den voorhof verre van het heilige der heiligen met die tollenaars gebed O God, wees mij zondaar genadig!

O, als zij zien op zichzelf dan een onmogelijkheid maar nochtans dat pleiten, dat roepen om ontferming, toch die betrekking die hem doet instemmen met den psalmdichter:

Och mocht ik in die heilige gebouwen
De vrije gunst die eeuwig Hem bewoog

Zijn lieflijkheid en schonen dienst aanschouwen;
Hier weidt mijn ziel met een verwond'rend oog.

Zoo is daar een niet kunnen en toch een moeten als een drang der ziel!

Die hartelijke begeerte naar genade verlossing en vertroosting. Een niet kunnen ophouden en aflaten om tot den Heere uit te gaan zoals zij zijn. Een Hem bekend maken met hun onwil en onmacht, ja een uitgedreven worden in hun nood en dood, met hun zorgen en zonden!

En zie, het voorhangsel des Tempels scheurde in tweeën, van boven tot beneden!

Dat te mogen zien is het verkrijgen van den wens huns harten, dat is voor dat volk een vreugd en een vrede die alle verstand te boven gaat.

't Was met opzet lezer dat wij wat lang bij de betekenis van dat voorhangsel bleven staan.

Laat ons in. de tweede plaats nagaan wat dit wonder beduidde

En zie. O zalig zien voor den ontdekten zondaar. Immers, daar werd mogelijk gemaakt wat van zijn kant een eeuwige onmogelijkheid was!

Het voorhangsel des Tempels scheurde in tweeën, van boven tot beneden.

Van boven tot beneden.

Heeft niet elk woord der schrift betekenis, ook dit woord 't welk de Heilige Geest bij Mattheus heeft doen optekenen? Verstaat gij het? Er staat niet: Van beneden naar boven.

Zulks is het vruchteloos pogen van het menskind, een pogen even vruchteloos als dat hij met de hand aan de sterren zou wensen te reiken. Even onmogelijk als dat een luipaard zijn vlekken zou veranderen en een Moorman zijn huid.

Wij willener dit mede zeggen: 't Was buiten den mens 't kwam van boven naar beneden, 't was Gods werk. Ja zegt de ziel: De Heere moet daar zelf aan te pas komen. Hij moet de mogelijkheid

openen, 't wordt Zijn werk alleen en Zijn werk geheel.

Hij plaatst mij voor dat gesloten voorhangsel. Hij doet mij zo ervaren en ondervinden dat al mijn werk ijdelheid is, ook mijn godsdienstig werk. Hij doet mij den dood schrijven op al het mijne, Hij doet mij als een machteloze en krachteloze openbaar komen.

Hij doet het werk in aanvang en in den voortgang Hij doet wonderen, Hij alleen.

En zie. Ja de Heere geve ons daar recht een oog voor, en doe ons maar afzien van ons zelf en van, al het onze.

Het voorhangsel des Tempels scheurde in tweeën, van boven tot beneden.

't Was dus ook een volmaakt werk zegt gij, en gij hebt recht lezer.

Een volmaakt God, doet een volmaakt werk.

Maar zoo vraagt gij: "Wanneer geschiedde dat?"

Deze vraag te beantwoorden is mogelijk in verband met dit tekstwoord. Lees slechts het voorafgaande. Zie ook de overeenkomende plaatsen in Markus 15, Lucas 23 en Johannes 19.

't Bepaalt ons bij de diepste vernedering van den Man van smarten, den Zone Gods.

Van de blinkende hoogte was hij afgedaald in de duistere diepten van een wereld verloren in schuld.

Ons tekstwoord brengt ons aan het eind van den langen bange lijdensweg van Sions Borg en Koning.

Gij kent die geschiedenis, maar hebt ge ook achter die gebeurtenissen mogen zien? Wij bedoelen hebt gij de betekenis van, dat lijden verstaan in de noodzakelijkheid de dierbaarheid, de algoeogzaamheid van dat werk, waarvan Zijn sprake gehoord werd op Golgotha: "Het is volbracht?" Toen Hij roepende met een groten stem den geest gaf?"

Wij moeten ook hier niet blijven staan bij de oppervlakte, doch afsteken naar de diepte.

Een lichte bewogenheid van het gemoed is niet voldoende. Dat is als een morgenwolk die spoedig opkomt en weer spoedig voorbij trekt.

De Heere vraagt daarin iets anders dan medelijden!

Tot de vrouwen sprak Hij: "Weent niet over Mij", maar weent veelmeer over uzelf en over uwe kinderen;

Ja, wij zullen moeten doordringen, wil het wel zijn tot het waarom en waartoe van zulk een lijden.

Het was een plaatsbekledend lijden voor zijn volk.

't Was voor dat Israël van alle eeuwen dat in de rechte gestalte komt te staan voor dat voorhangsel.

Volbracht was nu het dragen van den last van Gods toorn, die een mens niet dragen kan zonder er voor eeuwig onder te bezwijken.

Zoo heilig was God, dat eer dat Hij de zonde ongestraft liet, die bezocht heeft aan Zijn eigen Zoon tot in den dood aan het vloekhout des kruises.

En nu is er niet één zonde in het ganse mensengeslacht of de zaden van dat onkruid sluimeren ook in uw hart en het mijne. Zijn wij er bewaard voor gebleven, dank het de inbindende werking van Gods Geest.

Arglistig is het hart meer dan enig ding, wie zal het kennen of doorgronden? En zonde roept om straf voor het aangezicht van een heilig God, om eeuwige straf naar het woord der bedreiging: Vervloekt is een iegelijk die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der Wet om dat te doen. 't Zal hen vergaan zoals de dichter zegt In

Psalm 35 : 4 en 5:

Gij die geducht, zijt in vermogen
Verdraagt de goddeloosheid niet
Gij zult o God die 't al doorziet,
Den boze voor Uw heilig' ogen,
Geen~zins gedogen. "

Wie zinloos, zonder t' overwegen,
Wat hem betaamt tot U durft gaan
Zal voor Uw aanschijn niet bestaan

Gij haat en staat hun billijk tegen,
Die onrecht plegen.

Het voorhangsel blijft gesloten.

Maar nu predikt ons Golgotha voor doemwaardige en strafschuldigen. Het is volbracht oen als vrucht daarvan voor des Heeren ontdekte volk:

En zie, het voorhangsel van den tempel scheurde in tweeën van boven naar beneden.

En laat ons nu eens beluisteren wat de apostel daarvan zegt in den brief aan de Hebreeën: En hunne zonden en ongerechtigheden zal Ik geenszins meer gedenken" waar nu vergeving dezelve is, daar is geen offerande meer voor de zonde.

Daar breekt hij door de schaduwachtige betekenis van Israëls ceremoniën henen en ziet met een ontsloten geloofsoog op de betekende zaak, dat is Christus en Zijn volbracht werk, op Hem, die de grote Hogepriester is en het zoenoffer tevens, waar Hij zich vrijwillig gaf om de zonden van Zijn volk te dragen, de zondeschuld te betalen, gerechtigheid aan te brengen en te herstellen in dat werk de verzoende betrekking met een drie-enig God.

Nu gaat de apostel geleid door Gods Geest wijzen op dien eeuwigen weg des behoud en der ontkomen, op dat door God beraamde, uitgedachte en uitgevoerde plan der verlossing.

Daar roemt hij in die verlossende en reddende en behoudende liefde Gods in Christus: Dewijl wij dan broeders vrijmoedigheid hebben om in te gaan in het heiligdom door het bloed van Jezus, op een verse en levenden weg, welke Hij ons ingewijd heeft, door het voorhangsel: dat is door Zijn vlees!

En dewijl wij hebben een groten Priester over het huis Gods: Zoo laat ons toegaan met een waarachtig hart, in volle verzekerdheid des geloofs, onze harten gereinigt zijnde van het kwaad geweten, en het lichaam gewassen met rein water. Laat ons de onwankelbare belijdenis der hoop vasthouden; (want die het beloofd heeft , is getrouw.)

En zie, het voorhangsel van den Tempel scheurde in tweeën,

van boven tot beneden.

Het voorhangsel onze zonden. Het voorhangsel het vlees van Christus, zegt de apostel.

O mochten wij dat verband maar recht zien in deze lijdensweken, zien hoe groot onze zonden zijn!

Want, dien die geen zonde gekend heeft, heeft Hij zonde voor ons gemaakt.

En nu ontsluit zich een rijkdom van gedachten voor een in zichzelf verloren zondaarsvolk.

Staande voor dat voorhangsel, kunnen zij niet anders en nooit anders dan met ootmoed en schaamte belijden: Heere, dat zijn nu onze zonden, zwaar en menigvuldig maal tegen U misdreven. En nu geen toegang tot U, den heiligen vlekkeloos reine God waar Gij een ontoegankelijk licht bewoont en geen gemeenschap kunt hebben met mij den grootste der zondaren. Gij brengt zulk een afgesneden zaak op aarde, waar ik mijzelf zo van U heb afgesneden door mijn ongerechtigheden.

In die gestalte lezer, staan die armen en verslagenen van geest, die bevende zijn voor Gods Woord.

O wat komt Gods heilige wet hen toch in alle stukken te veroordelen, wat moet hun consciëntie hen telkens aanklagen, dat zij tegen alle geboden Gods zwaar hebben gezondigd en er niet één van gehouden hebben. En worden zij bepaald bij een openbare of verborgen zonde, ach als hun oog valt op dat voorhangsel met die afwerende Cherubim, dan klaagt het in hun ziel: 't Is niet alleen dit kwaad dat roept om straf, neen ik ben in ongerechtigheid geboren, dat alles maakt mij 't voorwerp van Uw toorn, reeds van het uur van mijn ontvangenis af. Zij komen met een Job tot de wortel der zaak. Zij worden teruggeleid tot het Paradijs op de wortelzonde in Adam.

Ook wijst de aanklager der broederen hen zoo telkens op dat gesloten voorhangsel, en fluistert hen in: Zal dat ooit voor U gescheurd worden, dan moest gij zoo andere zijn en anders leven, veel heiliger en beter.

Dan moest vuriger uw liefde zijn, en onwankelbaar uw trouw, meer ijver, geloof en vrouwen!

Hoe zou gij óóit het geschikte voorwerp kunnen zijn? En al die beschuldigingen zijn maar al te waar. En zoo blijven zij er dikwijls jaren voorstaan, zoo aangevochten, zoo bestreden, zoo veroordeeld, in zulk een bekommerden toestand. Zoo komen zij aan het eind van al hun werk, en leidt de Heere ze in, in dat heilgeheim van ons tekstwoord: En zie, net voorhangsel van den Tempel scheurde in tweeën van boven tot beneden.

Heere, open Gij mijne ogen, opdat ik het zien mag *zoo* vragen zij Hem die daartoe toch de alleen machtige en gewillige is.

Zoo worden zij uitgedreven naar het kruis van Golgotha.

Daar zien zij het eigenlijk voorhangsel!

Daar al die zonden naar het rechtvaardig oordeel Gods bezocht in dien groten Plaatsbekleder

Dat volk belijdt het: Heere, aan dat kruis is mijn plaats naar Uw rechtvaardig oordeel. Maar nu O wonder:

Waarlijk Hij heeft onze krankheden op zich genomen en onze smarten heeft Hij gedragen, doch wij achten Hem dat Hij geplaagd, van God geslagen en verdrukt was

Maar Hij is om onze overtredingen verwond, om onze ongerechtigheden is Hij verbrijzeld, de straf die ons den vrede aanbrengt was op Hem, en door Zijne striemen is ons genezing geworden!

Het voorhangsel .... dat is Zijn vlees .

Ja, dat borduursel onzer zonden, dat weefsel van onze ongerechtigheden heeft Hij in Zijn lichaam aangenomen Nu werd Hij als een zondaar gerekend en behandeld. Nu is Zijn vlees onder den rechtmatige toorn des Heeren, Heeren gescheurd onder de geseling, door een doornenkroon, door de nagels die door zijn handen en voeten gedreven werden.

Het handschrift der zonden dat tegen ons was, aan dat kruis genageld, en verscheurd alleen in Zijn verzoenend lijden en sterven.

In Zijn dood, het leven voor die als zondaar zich kennen.

In: Zijn sterven het voorhangsel gescheurd van boven tot beneden.

En moet nu de Kerk vaak klagen: Ongerechtige dingen had toen de overhand op mij: O als de Heere haar verwaardigd

om op het kruis te zien, te schouwen op dat verscheurde voorhangsel, dan, maar ook dán alleen psalmt het in hun ziel:

Maar ons weerspannig overtreden,
Verzoent en zuivert Gij.
Welzalig dien Gij hebt verkoren,
dien G' uit al 't aards gedruis,
doet naad'ren en Uw heilstem horen,
ja wonen in Uw huis.

Want die mogelijkheid is voor een verloren zondaar door God in Christus waar gemaakt, omdat in Zijn kruisverdienste het voorhangsel van den Tempel in tweeën gescheurd is van boven naar beneden.

Daarom behelst dit Schriftwoord een Evangelie, een blijde boodschap voor treurende van hart over hunne afmakingen dagelijks weer voor God.

In Christus een rechtvaardigen toorn gestild, een verworven gerechtigheid aangebracht, het heilige der heiligen ontsloten, een mogelijkheid, neen een zekerheid om met God weer vereend te leven.

Nu worden de Cherubim niet meer gezien op het voorhangsel, het zwaard niet meer dreigend opgeheven om een zondig Adamskind af te weren van den boom des levens Daar alle hinderpalen en beletselen weggenomen.

O aanbiddelijk werk van den Zone Gods die kwam om te zoeken en zalig te maken wat verloren was. In dien Christus gaat de Vader zeggen: Deze mijne zoon was dood en hij is weder levend geworden, hij was verloren maar is weder gevonden.

Alle vijanden in hun kracht gebroken en die vele bestrijders hadden, zij worden verwaardigd in Christus te roemen. Wie zal beschuldiging inbrengen tegen de uitverkorenen Gods? God is het die rechtvaardig maakt, wie is het die verdoemt? Christus is het die gestorven is, ja wat meer is; die ook opgewekt is, die ook ter rechterhand Gods zit, die ook voor ons bidt.

In Hem alleen hun gerechtigheid en hun leven.

In het gebeuren op Golgotha en in den tempel openbaart de Heere in Zijn Woord dien ééne Naam onder den hemel, den mensen gegeven om zalig te worden. Hoe zullen wij dan ontvlieden als wij op zulk een zaligheid geen acht hebben gegeven.

Ja, zalig wil tenslotte elk mens wel worden.

Velen begeren te leven met de wereld om ten slotte met Gods volk te sterven.

Velen menen wel behouden te kunnen worden zonder zich verloren voor God te leren kennen.

Velen denken dat hun zonden verzoend zullen worden zonder kennis te hebben aan hun ongerechtigheid.

Velen doen het aan op een eigen gemaakte Christus, die zij zich gevormd hebben naar eigen smaak en mening een Christus die niet bestaat, waar van zulk een Gods Woord ons niet spreekt.

Zij zullen komen voor een ongescheurd voorhangsel Vreselijke zaak, bedrogen uit te komen voor die nimmer eindigende eeuwigheid.

En daarom, moge de stemme Gods doorklinken tot uw hart. Onderzoek u zelf nauw, ja zeer nauw, beproef u zelf. Er staan zulke eeuwigheids belangen op het spel. 't Gaat niet om geld of goed, maar om, het heil uwer onsterfelijke ziel. Ja haast u; rept u: om uw levens wil, waar de tijd voorts kort is en de dood ieder uur wenkt, zoo ras is de tijd der genade voorbij. Hoe vele malen kwam de lijdensprediking al tot u, in alle ernst en aandrang? Hoe vele malen reeds voorgesteld dat waarom en waartoe van het lijden des Heeren?

Wellicht hebt gij het toegestemd en bijgevallen en nog nooit gestaan voor dat voorhangsel, nog nooit een oprechte blik op dat kruis van Golgotha?

Zij het uw bede: Doorboor het oor, opdat ik horen mag, open het oog opdat ik zie; Heere, schenk mij een hart om het op te merken. Maak mij zondaar voor uw aangezicht.

Maar, zoo zegt gij wellicht, als een mensen voor die dingen dan zo doof en blind en hard van hart is zodat goddelijke genadekracht alleen zich aan zijn ziel moet verheerlijken, als het alles Gods werk is, ach, wat kan ik daaraan doen? Ik heb het niet

voor het nemen. Ik kan mijzelf niet bekeren!

Ja zoo schuift de mens de eis van zich af, hij noemt vaak een onmacht waaraan hij nog nooit is ontdekt als een oorkussen van vleselijke gerustheid. Maar wie heeft u met dat alles bekend gemaakt; was het wellicht de satan, die verleider, die mensenmoordenaar van den beginne? Het is wat, lezer, als men zegt, zichzelf niet te kunnen redden en dan niet te roepen en in tussen maar zoo gerust voort te gaan als was er geen dood en geen oordeel, Gaat het u niet aan, gij die daar over den weg gaat? Welk een ontwaken zal dat eenmaal zijn ook voor een waarheidlievend mens hij wie het geen waarheid werd in het binnenste van hem.

Dan te roepen en geen antwoord te ontvangen, dan te zoeken maar niet meer te vinden, omdat het al besloten lag in die twee korte woordjes: "te laat" en daaruit te spellen een eeuwigheid van jammer en nameloos wee.

Och of gij nog bekende in deze u dag wat tot uw eeuwigen vrede is dienende.

Dat het eens waarlijk ernst mocht zijn of mocht worden. En zegt gij: Ik heb al zoo lang geroepen, gebeden gesmeekt; lezer, ook dan is het zon ernstige vraag ; Waarom hebt gij geroepen, gebeden, gesmeekt, waar ging dat bij u toch om? Was het wel komend uit de rechte bron of misschien uit oorzaak Van de vreze des doods, van de machten der hel, kortom was het u wel om den Heere te doen, om Zijn eer, om Zijn, verheerlijking. Was het als bij den dichter:

God des levens, ach wanneer,
zal ik naad'ren Voor Uw ogen,
in Uw huis Uw Naam verhogen?

Dan moet het toch om den Heere gaan en niet om uzelf. Dan een droefheid dat die God bij U zoo weinig aan Zijn eer komt! Dat het zoo telkens als bij, de hand, afbreekt, dat gij het goede doen wilt en niet doet, en het kwade niet wilt en het toch doet!

En gij staart maar op dat voorhangselen vraagt: Ach Heere mocht het tekstwoord ook eens waarheid worden, mocht ik het eens recht zien dat het voorhangsel gescheurd is van boven tot beneden.

Dan gaat er een roep uit van Golgotha dan schouwt het oog

toch die liefdearmen in ontfermingen uitgebreid? Daar vangt het oor de klanken *op*: Het is volbracht.

Volbracht door Hem alleen, volkomen, geheel.

Wij willen zelf altijd iets volbrengen.

Dat staat ons in den weg! Door al ons werk zal echter dat voorhangsel nimmer scheuren. Integendeel, zoo menig voorhangsel dat ons belemmert om tot den Heere uit te gaan.

Het voorhangsel onzer zonden niet alleen, ook dat van onze dorheid en dodigheid.

Het voorhangsel onzer valse bekommernis.

Het voorhangsel onzer eigengerechtigheid en eigenwijsheid.

Het voorhangsel onzer verborgen boezemzonden van ongelooft en klein geloof en wantrouwen.

Het voorhangsel onzer onwetendheid in geestelijke zaken

Het voorhangsel van onze kleine en verkeerde gedachten van God.

Het voorhangsel onzer onbeleden zonden, van hoogmoed en haat en liefdeloosheid.

Zoo wordt het al zwaarder en zwaarder. Geen rechte opening daardoor tot den Heere, O, wat moet Hij zoo aan alles te pas komen, het alles met zichzelf oplossen en goedmaken.

Drijve dat voorhangsel uw ziel uit naar Golgotha om te ervaren dat door de kracht van Christus zoenbloed het verscheurd wordt van boven tot beneden om de heerlijkheid des Heeren te aanschouwen in het heilige der heiligen.

Dat wordt gekend in het aangezicht van Jezus Christus; in het aangezicht van Hem, Die tot Zijn Kerk spreekt: Wie Mij gezien heeft, heeft den Vader gezien.

Zeker, dan schouwt in Hem het oog, des Heeren heiligheid maar niet minder zijn eeuwige zondaarsliefde.

Uw Borg O volk, is de ware Hogepriester.

Ging de hogepriester onder Israël eenmaal per jaar achter dat voorhangsel, de grote Hogepriester kwam daar, met Zijn eigen bloed, Hij deed het voorhangsel scheuren voor eens en voor eeuwig.

Dewijl wij dan een groten Hogepriester hebben, die door de

hemelen doorgegaan is, namelijk Jezus den Zoon van God, zoo laat ons dan deze belijdenis vasthouden.

Want wij hebben geen Hogepriester die niet kan medelijden hebben met onze zwakheden, maar die in alle dingen gelijk als wij is verzocht geweest, doch zonder zonde.

Laat ons dan met vrijmoedigheid toegaan tot den troon der genade, opdat wij barmhartigheid mogen verkrijgen, en genade vinden om geholpen te worden ter bekwamer tijd.

Wel moge het zielsoog telkens weer verduisterd worden onder velerlei bestrijding maar zouden in: den Christus niet eveneens telkens weer Gods beloften ja en amen zijn, zodat gij het zien en ervaren moogt: Het voorhangsel van den Tempel scheurt in tweeën van boven naar beneden.

En daaruit vertroost en bemoedigd zal het eens zijn zij' het ook Voor u: En de Tempel Gods in den hemel is geopend geworden; en de ark Zijns verbonds is gezien in: Zijnen Tempel.

En van die schare der verlost en zal het gelden, wat de psalmdichter zingt:

Uw hoop, Uw kudde woonde daar;
Uit vrije goedheid waart Gij haar
Een vriendelijk beschermer;
En hebt ellendigen dat land
Bereid door Uwe sterke hand,
O Israëls Ontfermer.
De Heer' gaf rijke juichensstof,
Om Zijne wond'ren en Zijn lof,
Met hart en mond, te melden:
Men zag welhaast een grote schaar,
Met klanken van de blijdste maar,
Vervullen berg en velden.

Ps. 68: 5.

AMEN.

J. H. Th. RAPPARD.

DINTELOORD. .

